

Νατουραλιστικό, τουλάχιστον στο μεγαλύτερό του μέρος, είναι και τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Β. Μεσολογγίτη «Λεκέδες», πού αντικατέστησε στὴ «Νέα Σκηνή» τοῦ κ. Κωστή Λειβαδέα τὸν «Ἐραστή τῆς Λαίδης Τσάτερλυ», ὁ ὁποῖος στάθηκε στὸ θέατρο «Πορεία» καὶ σὲ ἄλλα θέατρα, ὅπου περιφέρθηκε, σχεδὸν δύο χρόνια. Ἕνα ρεκόρ!

Τὸ νατουραλιστικὸ μέρος τῶν «Λεκέδων», πού μᾶς μεταφέρουν σ' ἓναν οἶκο ἀνοχῆς ὅπου συγκατοικοῦν κορίτσια, προαγωγοί, δολοφόνοι καὶ διάφοροι ὑποπτοι τύποι, παρόλο ὅτι δὲν ἀποφεύγει παρεκτροπές σὲ ἐκφραστικούς τρόπους ὑπερβολικὰ ὠμούς καὶ βάνους, ἔχει κίνηση καὶ χρῶμα. Ὁ κ. Μεσολογγίτης ὁμῶς θέλησε νὰ συνυφάνει μὲ τὸ βασικὸ τοῦ θέματος τὸ ματίβο τοῦ ρομαντικοῦ λουλουδιοῦ στὸ βουρκο, καὶ ἐπίσης μιὰ τεχνοτροπία μοντερνίζουσα: ἓνας πρόλογος κι ἓνας ἐπίλογος ἀποβλέπουν νὰ προσδώσουν σ' ὅσα ἀπεικονίζονται ιδιότυπες προεκτάσεις. Τὰ διάφορα ἀντιφατικὰ στοιχεῖα ὁ συγγραφέας δὲν κατόρθωσε νὰ τὰ συνταιριάσει· δὲ σχηματίζουν ἓνα σῶμα· τοποθετοῦνται τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο. Ἔτσι, ἐνῶ μαντεύαμε ὅτι πρόθεση τοῦ συγγραφέα ἦταν νὰ ὑποβάλλει νοήματα πέρα ἀπ' ὅσα ἔδειξε, τὰ νοήματα αὐτὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ ἀποσαφηνίσουμε. Τίς προεκτάσεις τίς διαβλέπουμε, τίς ὑποπευόμαστε ἀλλὰ δὲν τίς συνειδητοποιοῦμε.

Ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς πού ἔλαβαν μέρος στὴν παράσταση, ξεχώρισα μόνο τὴν Κα Κ. Στυλιανοῦ· εἶχε ζωηρότατο μπρίο, χωρὶς νὰ ξεγλιστρήσει σὲ ἐξογκώσεις καὶ ὑπογραμμίσεις· δὲν τῆς ξέφυγε, ἐνῶ ὁ ρόλος τῆς μποροῦσε νὰ τὴν παρασύρει, καμιά χυδαία νότα. Οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ δὲν ἦταν ἐνοχλητικοί, ἀλλὰ περιορίσθηκαν νὰ κρατήσουν τὸ μέρος τους.

Ἡ σκηνογραφία ἦταν πενιχρότατη· τοῦτο δὲ θὰ εἶχε καμιά σημασία, ἂν ὁ σκηνογράφος εἶχε ἐπιτύχει νὰ εἶναι παραστατικός μὲ λιτὰ μέσα. Δὲν τὸ ἐπέτυχε· ἀποτέλεσμα, ἡ σκηνογραφία του δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα τυχαῖο κι οὐδέτερο πλαίσιο. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, δυστυχῶς, τὰ ἐλληνικὰ ἔργα δὲ νίκησαν στὴ μάχη πού ἔδωσαν.